ἢ ὑψωθήσεται πρίων ἄνευ τοῦ ἕλκοντος; οὕτω
δὲ ἔστι καὶ δεῖ τὸ κακόν· ὁ τε λόγος ὑπανούαν
ἑτοιμάζεται, τό τε ὅσα ταγαῖς ἐλαύνει καὶ πα
ροξύνει· ὡς ὅλης τῆς τὸ ξίφος· σιδήρῳ δὲ πα
ρακάσαμεν τὴν καρδίαν· διὰ τὴν ἀναισθησίαν
τοῦ πράγματος καὶ πολλὴν σκληρότητα· οὐκέ
τι δὲ ἡμῖν ἀγνοεῖν τὸν κρατοῦντα ὡς ἀναί
σθητος σίδηρος· ἐπὶ τελέως ἀπὸ τοῦ γεωργοῦ
λόγου δεῖ τοῦ πονηροῦ λογισμοῦ μεταπίπτο
μεν· ἀλλὰ μᾶλλον ὡς ὁ βοῦς κηδόνος τὴν
φάτνην τοῦ κυρίου αὐτοῦ· ἐγκαταλείπει με οὐκέτι γνω
ριζώμεθα τοίνυν δὲ ξανθῆναι γνῶσιν θεοῦ καὶ
τῷ πνευματικῷ παιδευθῆναι νόμῳ· ἀξιοῦ ἐργασίαν
τῶν αὐτοῦ ἐντολῶν, ἀμήν: